

El Delfí

José Cardoso Pires

Quan es mor una mosca neixen mil formigues: al parquet, al voltant del llit, aprofitant les restes de sol i el confort de l'habitació, les mosques passegen. Primes, pressentint l'hivern que s'acosta, assagen de tant en tant un vol curt i tornen a giravoltar per terra. Saben perfectament que tenen els dies comptats. Però, assassines tancades en un pati de presó, circulen per un espai limitat, fent veure que recuperen forces encobertes amb tota la maldat que les distingeix i amb tot el seu sadisme i covardia. Arriben a trobar-se i fan l'amor. Condemnades i tot, fan l'amor. Moltes encara han de resistir fins demà, per tal d'entaular-se amb la sang fresca de les aus de l'estany, i després cauran potes enlaire en un costat, fent girar les ales, rodolant com si juguessin i, tanmateix, ja mortes per l'hivern. I de seguida apareixeran brigades de formigues per arrossegar-les, perquè quan mor una mosca és sabut que neixen cent formigues i un milió de larves.

Altre cop el somriure blanc: mentre les mosques passegen, el caminant de l'espai es manté quiet en la primera pàgina del meu diari. Si li descrivissin les fabuloses aventures dels portuguesos que van ser, abans que ell, navegadors de l'impossible, tal volta no s'ho creuria.

Tampoc no serviria de gran cosa que s'ho cregués o no. Agitar els models dels nostres descobridors com a resposta a les proeses d'un cosmonauta és un argument dels oblidats, i ja cansa. Estem més que farts de sentir-lo en els discursos acadèmics i en les cròniques oficials. Aldrin mai no tindria temps per a això. Va excessivament enfeinat amb el futur per poder atendre els menystinguts del segle XX...

...i aquest és el preu que ens costa l'època: «Sens dubte -em va dir un cop el Tomás Manuel-. Cada temps té un preu.» Veia els boscos triturats per les fàbriques de cel·lulosa (fins i tot ell hi treballava, ves quin remei!); veia desaparèixer la caça («no tardarà gaire, només ens quedaran perdius de granja i conills enllaunats», amenaçava); a les viles de l'interior apareixien snack-bars («menjadores», els anomena ell) on el sincer i palpable lli s'anava substituint per tovallons de paper («paper higiènic per netejar l'ull de la boca»); veia a Gafeira els fills dels emigrants passejant amb transistors («garrafes de música»), veia això i no es feia il·lusions:

—És el preu de l'època. Per tal de tenir jaguars i safaris era necessari acceptar tota aquesta enganyifa.

—I per tenir menys gana...

Resposta d'ell:

—Refia-te'n d'això. Amb els bancs d'esperma i la població creixent d'aquesta manera, sempre em quedo amb les ganes de saber com és que es pot eradicar la gana. —I de seguida, amb un desfogament que no oblidaré mai—: Esperma en tubs esterilitzats, on anirem a parar! Ens envien un parell de banyes degudament esterilitzades i a sobre encara hem d'estar agraïts a la ciència. Òndia! Això és passar dels orígens de les àvies.

Amb la irritació amb què el Tomás Manuel va parlar dels bancs d'esperma i va esmentar l'àvia dels científics que passen per sobre de l'orgull dels mascles, en aquest rancor que va esclatar de cop i volta, no s'hi amagava la desesperació de qui es jutja incapaç d'habitar un ventre de dona? Faig la pregunta, és mera suposició. Pel que fa a la resta, com provar-la?

Cardoso Pires, José. *El Delfí*. Pollença: Edicions del Salobre, 2008.
Translated by Anna Cortils